

Nieuwe huisvesting: de stand van zaken

In onze vorige nieuwsbrief hebben we uitvoerig bericht over nut en noodzaak van een nieuwe huisvesting. Nu, een half jaar verder, vragen we de stichtingsvoorzitter Gabriele Lansbergen naar de actuele stand van zaken. Samengevat: “Er worden diverse opties bekeken én besproken en de hoop is dit najaar tot een besluit c.q. oplossing te komen. Of dat realistisch is, is de vraag, maar hoop doet leven tenslotte.”

Hoe lang verwijst dit bord nog naar de huidige locatie?

Voor Gabriele is de huidige zoektocht naar nieuwe huisvesting een déjà vu. Hij is vanaf het eerste uur betrokken bij het hospice en heeft in 2004/2005 eenzelfde missie uitgevoerd bij de oprichting van Hospice Wassenaar. “Natuurlijk is er wel een essentieel verschil met toen. We moesten destijds eerst, bijna letterlijk, op elke straathoek uitleggen wat een hospice inhield. Nu 8 jaar en ruim 400 gasten verder is het hospice behoorlijk ingeburgerd en weet de gemiddelde inwoner in ons verzorgingsgebied wel zo’n beetje wat we doen. Het draagvlak is groot,

in Wassenaar logischerwijs zelfs iets meer dan in Voorschoten en Noord-Den Haag. Eén conclusie hebben we inmiddels wel getrokken: gezien het wensenpakket (dichtbij winkels, openbaar vervoer en voldoende parkeergelegenheid) is realisatie van het hospice in een bestaande woning niet mogelijk. Er zijn onvoldoende grote woningen te vinden en als ze er al zijn dan zal de ombouw naar een hospice in combinatie met een nog steeds hoge aankooprijds dermate kostbaar worden, dat dit onverantwoord is. De voorkeur gaat dus nog steeds uit naar nieuwbouw, een pand op maat én kostentechnisch de voordeligste variant. Op maat betekent bijvoorbeeld dat iedere gastenkamer zijn eigen sanitaire voorzieningen krijgt.”

Er worden op dit moment toch ook nog andere opties onderzocht. “Daarbij zijn we in overleg met de politiek (zowel met de Wassenaarse politieke partijen als met de wethouder).

Inhoud	pag.
Het laatste woord	2
Inspirerende training	3
Samen, met elkaar!	4
Uitdagende stage-invulling	5
Thema-avond spirituele zorg	7
Dank aan alle gulle gevers	8

Men heeft ons uitgedaagd om naast mogelijke nieuwbouw ook te onderzoeken of bestaande grotere panden binnen de gemeente die leeg staan of in de toekomst een andere bestemming moeten krijgen, wellicht ruimte bieden voor de vestiging van een hospice. Diverse panden zijn al bekeken en beoordeeld, maar tot op heden bleken ook hier de aankoop en de verbouwingssom in combinatie met de locatie een te grote hobbel. Het is nog een hele zoektocht. Binnen een aantal maanden hopen we een beslissing te kunnen nemen over de haalbaarheid van de mogelijke opties. Gezien het iets grotere draagvlak c.q. bekendheid van het hospice in Wassenaar is vestiging in deze gemeente nog steeds de eerste keus. Geografisch gezien ten opzichte van de collega hospices in de regio is het volgens ons ook de meest voor de hand liggende.”

Logische vraag is of we in de volgende nieuwsbrief in december kunnen aankondigen waar het nieuwe hospice gerealiseerd zal worden. “Ik denk dat we hierover realistisch moeten zijn. Zoals gezegd zijn we echt op zoek naar een centrale locatie

en hopen we in de komende maanden de lopende gesprekken en onderzoeken naar vestiging in bestaande gebouwen af te ronden. Slagen we hierin niet, dan blijft er niets anders over dan nieuwbouw die voldoet aan het eerder genoemde wensenpakket.

Hiervoor zijn al eerste schetsen gemaakt. Bouwen in Wassenaar ligt echter zowel op buurtniveau als politiek gevoelig. Als de huidige raad dit jaar geen beslissing neemt, dan zullen wij de politieke partijen aanmoedigen om na de gemeenteraadsverkiezingen volgend voorjaar het nieuwe hospice in elk geval in het nieuwe Collegeprogramma op te nemen en met spoed in gang te zetten. Maatschappelijk gezien staan we op de kaart en is het hospice een onmisbare en hoog gewaardeerde schakel in de samenleving geworden. Maar nogmaals, onze hoop is gevestigd op een besluit dit jaar. Een beetje (politieke) moed is tenslotte wel nodig om een lastige beslissing te nemen. Toch maar goed in de gaten houden die volgende nieuwsbrief!”

Ruud Bellekom

Het laatste woord

“Het laatste woord” was de titel van een rubriek van Gijsbert van Es in de zaterdageditie van de NRC. Hij sprak met ruim 100 mensen over de laatste levensfase; ook met mensen uit ons hospice. “Overwegend kwamen mensen aan het woord voor wie de dood een bespreekbaar thema is. Mij hebben ze verrast en verbaasd omdat ze zoveel mentale kracht hadden ontwikkeld bij lichamelijke verzwakking, omdat ze - elk op een heel eigen manier – hun levenskunst konden benutten als stervenskunst.” Gijsbert van Es hoopt dat hij in staat zal zijn om afleveringen van deze serie te herlezen als zijn eigen einde nabij is. Hij verwacht dat deze hem steun en herkenning zullen geven. Maar ook voor het actuele leven zijn er lessen uit te halen. Zo zei een gast naar Voltaire: “Als je je wilt inzetten voor

een betere wereld, zorg dan dat je je eigen wereld op orde hebt.” Of zoals de wijsgeer Gibran zei: “Als je echt de ziel van de dood leert kennen, open je hart dan voor het leven. Want leven en dood is één, zoals de rivier en de zee ook één zijn.” Als je met mensen in de laatste levensfase praat, word je gevoelig voor deze gedachten. We horen onze vrijwilligers dan ook met regelmaat zeggen: “Het is zulk mooi werk in het hospice en je krijgt er zoveel voor terug. Het geeft je nieuwe energie.”

Gijsbert van Es heeft een selectie van deze bijzondere verhalen opgenomen in zijn boek “Het laatste woord”; ISBN 9789046814741. De verhalen kunnen je inspireren in het volle leven, maar ook op het grensvlak van leven en dood.

Hij schrijft nu verder in de krant over de kunst van leven en sterven. “Levenskunst in de laatste levensfase ontstaat daar waar stervenden zich veilig voelen; in hun eigen huis omringd door gelijkgestemde naasten, in een zieken- of verpleeghuis, waarin de zorg niet is gesmoord in protocollen en personeelsgebrek of in een hospice waarin toegewijde personeelsleden en veel vrijwilligers hen omringen.”

Colofon juni 2013

Deze nieuwsbrief is een uitgave van Stichting Hospice Wassenaar en verschijnt twee maal per jaar in juni en december.

Oplage 1.600

Hospice Wassenaar
Van Zuylen van Nijveltstraat 465
2242 MB Wassenaar
Tel. 070-5121130
www.hospicewassenaar.nl

Inspirerende training

Zorg verlenen ‘op maat’ aan terminaal zieken vereist bij ieder individu een andere benadering. Het vraagt van zowel verpleegkundigen als vrijwilligers en coördinatoren in een hospice een meer dan gebruikelijke mate van flexibiliteit. Luisteren naar elkaar, delen van ervaringen en alerte observatie zijn relevante hulpmiddelen om ervoor te zorgen dat het verblijf van de gasten zo comfortabel mogelijk verloopt. Ook bij de overdracht van de diensten is het belangrijk dat de kleinste details worden gemeld. Wat voor ons onbeduidend lijkt, kan immers voor de mens in de laatste levensfase juist van wezenlijk belang zijn voor het

welbevinden. Op de eerste hiervoor georganiseerde inspiratieochtend bleek al meteen dat in een behoefte werd voorzien. Gecoacht door Odile Ebbing kwamen er diverse onderwerpen ter tafel, niet alleen gericht op de verscheidenheid in het verlenen van individuele zorg, maar ook de aandacht voor jezelf en de collega’s werd ruim belicht. Hoe ga je om met hevig aangrijpende gebeurtenissen en wel zo belangrijk: hoe neem je weer afstand zodat je verder kunt? Aan de hand van beelden uit de film “Intouchables” werd gediscussieerd over gelijkwaardigheid tussen zieken en verzorgenden en de dilemma’s die voortkomen uit het feit

Odile Ebbing

dat de gast zoveel mogelijk de eigen regie moet kunnen blijven voeren. Geconcludeerd werd, dat als je zorg geeft vanuit het hart, met een bewustzijn van grote zorgvuldigheid, ook voor jezelf, er tussen beide partijen een warme en voldoende gevende interactie ontstaat.

Wil de Looze

Enkele cijfers uit het jaarverslag 2012

Gasten

In 2012 werden 53 nieuwe gasten opgenomen (iets minder dan in voorgaande jaren); hiervan was ca 2/3 vrouw. De gemiddelde verblijfsduur was iets minder dan 28 dagen; dat is langer dan in voorgaande jaren. Hiervan verbleven 15 gasten slechts een week of korter en 4 langer dan 3 maanden. Het bezettingspercentage kwam uit op 82%. De gemiddelde leeftijd van de gasten was 78 jaar, van wie 3 jonger dan 60 jaar en 8 ouder dan 90 jaar. In 2012 kwamen er 15 gasten uit Wassenaar; 8 uit Voorschoten en 13 uit Den Haag; de overigen (17) kwamen van elders. Van de opgenomen gasten kwam de helft uit de thussituatie.

Van de resterenden 20 uit het ziekenhuis en 7 uit een verzorgings- of verpleeghuis. In de hospices en palliatieve units in de regio Haaglanden met in totaal 47 plaatsen zijn in totaal 580 gasten opgenomen (in 2010 en 2011, respectievelijk, 509 en 592) en zij verbleven daar gemiddeld 4 weken. De bezettingsgraad was 83% (iets hoger dan voorgaande jaren). Even buiten de regio Haaglanden zijn twee nieuwe hospices geopend: in Vlaardingen en in Naaldwijk (Westland) met 5 en 4 plaatsen. In Nederland zijn er nu ca. 125 hospices (ca. 550 plaatsen); daarnaast 133 hospicevoorzieningen (ca. 650 plaatsen) bij verpleeg- of verzorgingshuis ofwel palliatieve units.

Financiën

De begroting voor het jaar 2012 liet een tekort zien van € 58.738. Het werkelijke tekort was € 38.353.

Inkomsten

Subsidie VWS	€ 170.812
Subsidie Wassenaar	7.000
Eigen bijdrage gasten	54.118
Giften, donaties e.a.	48.298
Totaal	€ 280.228

Uitgaven

Coördinatorkosten	€ 149.903
Vrijwilligerskosten	9.511
Exploitatiekosten	159.167
Totaal	€ 318.581

Terwijl de kosten steeds bleven stijgen, daalde de subsidie van VWS in 2012. Gelukkig is dat in 2013 weer iets (+5%) gecorrigeerd. Er zijn extra uitgaven geweest voor de inrichting van het appartement dat wij er nu tijdelijk bij huren. Deze extra kosten werden in het geheel gedekt door de twee acties van de Rotary in Wassenaar en omgeving (de houtactie en

de fietstocht in mei) en Parkgolf Wassenaar met een totaal bedrag van € 35.000. Een restant wordt gereserveerd voor de nieuwbouw. Daarnaast waren er nog meer giften (totaal ruim € 48.000) en bovendien nog de giften aan de Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar. Deze “steunstichting” heeft het “werkelijke tekort” aangevuld.

Woord van de Voorzitter

“Hoe gaat het met het hospice?” vragen mensen mij regelmatig. De laatste tijd bedoelen ze daar dan mee “heb je al een nieuwe plaats voor het hospice gevonden?” “Goed” is het antwoord als het gaat om het hospice zelf, maar niet als het gaat om een nieuwe locatie voor ons hospice. In het openingsartikel van deze nieuwsbrief leest u de laatste stand

van zaken. We hebben al bijna 400 gasten mogen opnemen sinds de opening. De resultaten van de, onder nabestaanden gehouden, enquêtes zijn vrijwel unaniem erg lovend. Om dit te kunnen continueren zijn we steeds bezig om onze kwaliteit hoog te houden en we blijven werken aan verbeteringen. Heel erg blij zijn we uiteraard met zoveel vrijwilligers, die zich iedere dag weer inzetten en met onze ervaren coördinatoren en verpleegkundigen. We blijven voortdurend aandacht besteden aan trainingen teneinde zo goed mogelijke zorg en aandacht aan de gast en de familie/naasten te kunnen blijven geven.

Blij zijn we ook met onze geestelijk verzorger Jacqueline Weeda, die nu inmiddels alweer een jaar onze gelederen versterkt. In april hebben we afscheid genomen van onze penningmeester Dirk Kramer. Hij heeft vier jaar lang met veel inzet de portefeuille financiën in het bestuur beheerd. Daarnaast was hij actief in de opzet van kwaliteitssystemen en hij heeft een bijdrage geleverd in landelijke werkgroepen van de VPTZ. Bijzonder hartelijk dank hiervoor, Dirk. Zoals u elders in de nieuwsbrief kunt lezen, zijn we blij dat Bert Lettinga het penningmeesterschap op zich wil nemen.

Daarnaast is het goed dat we een breed draagvlak hebben in de samenleving, waarvoor we erg dankbaar zijn. We ontvangen regelmatig waardevolle woorden en financiële steun. Dat zal in de toekomst alleen nog maar belangrijker worden; zeker met het oog op de nieuwe huisvesting. Dank dus aan alle initiatiefnemers, sponsors (ook in natura), serviceclubs, gasten, familie, gulle gevers en de Vrienden van Hospice Wassenaar.

Gabrie Lansbergen

Samen, met elkaar!

De afgelopen acht jaar hebben wij met elkaar heel veel expertise opgebouwd en staat ons hospice als een huis, dankzij de tomeloze inzet van vrijwilligers, verpleegkundigen, huisartsen, bestuur, coördinatoren en vrijwilligers achter de schermen.

Het werk in het hospice wordt door velen als een voorrecht gezien. Ook voor ons is het een ‘huis’, waar ook wij ons kwetsbaar kunnen en durven opstellen, waar wij luisteren, geven en nemen en mogen delen. Het werk in het hospice vraagt veel van iedereen en het is heel belangrijk om de balans te blijven vinden en je motivatie voor dit mooie werk vast te houden en te verstevigen. Dit geldt niet alleen voor de vrijwilligers, maar ook voor de coördinatoren en de verpleegkundigen. Samen met elkaar lukt het iedere dag weer het beste te geven aan die unieke mens, die aan de andere kant van het leven staat. De vrijwilligers “achter de schermen” vergeten wij zeker niet. Ik noem de pr-commissie die iedere

keer weer een prachtige Nieuwsbrief maakt, ons bestuur, de vrijwilliger die wekelijks onze koffiemachine schoonmaakt en vrijwilligers die zorgen dat de automatisering op orde is en de administratie, de inval-co’s.... de vrijwilligers in het bestuur van de stichting Vrienden van Hospice Wassenaar. Er zijn ook heel veel “Stille Krachten”, die ons hospice op handen dragen, waardoor wij regelmatig een geldbedrag in ontvangst mogen nemen na een actie. Hiermee kunnen wij dan weer een wens in vervulling laten gaan. Dagelijkse geschenken in woorden, met een handdruk of door een glimlach: die geven je de motivatie en inspiratie om dit unieke werk te kunnen en te mogen doen. Samen met elkaar!

Elsbeth Zonneville, coördinator

Uitdagende stage-invulling

Voor Frederike Bijlmer stond het vast dat haar maatschappelijke stage iets wezenlijks moest zijn. Iets dat daadwerkelijk een bijdrage zou leveren aan haar persoonlijke ontwikkeling. Kozen klasgenoten voor stages als hockeytrainer of iets anders dat dicht bij hen staat, haar keus viel op het hospice. Een niet-alledaagse beslissing. Wel voor Frederike, die haar eigen toekomstbeeld al aardig voor elkaar heeft. Ze wil medicijnen gaan studeren en hoopt arts te kunnen worden zoals haar moeder.

Als leerlinge van het Wassenars Rijnlands Lyceum volgt zij tweetalig (Ned./Eng.) onderwijs en zit in de 4e van het gymnasium. De 4e is het jaar waarin op deze school de verplichte maatschappelijke stage dient te worden ingevuld. Frederike had het liever een jaartje eerder gehad, want zo zegt zij: "In de derde heb je er wat beter de tijd voor. In dit schooljaar heb je een hele drukke agenda". Het stond vast voor haar dat de stage zich zou gaan afspelen in de zorgsector. Op een internetsite voor maatschappelijke stages kwam zij een hospice tegen: "Ik had daar nog nooit eerder van gehoord, maar ik wist meteen dat ik dat wilde gaan doen toen ik had gekeken wat het inhield. Vond het ook echt een uitdaging voor mezelf."

Na een "sollicitatie"gesprek met de coördinator liep Frederike vijf maal een 4-uurs dienst mee met de vrijwilligers van Hospice Wassenaar. Haar stagekeuze bleek al snel de juiste te zijn: "Ik vond het echt geweldig om dit werk te mogen doen. De vrijwilligers waren altijd aardig en ik voelde mij echt welkom. Het mooie van palliatieve zorg vind ik dat er niet alleen aandacht is voor de fysieke kant van de ziekte, maar ook heel erg voor het mentale deel. Aan de contacten met de gasten heb ik heel dierbare herinneringen. Met name één mevrouw zal ik niet snel vergeten. We hadden bijzondere gesprekjes, ook over de dood. Zij gaf aan dat ze best nieuwsgierig was naar de 'andere kant'. Dat vond ik echt interessant en ik probeerde mij daarin te verplaatsen. Er was ook een mijnheer die ik erg aardig vond. Toen ik mijn volgende dienst had, lag er iemand anders in die kamer. Hij was al overleden, dat vond ik best jammer want ik had hem graag nog een keertje willen zien." Hoe is dat om daar als 16-jarig meisje mee geconfronteerd te worden? Met een klein glimlachje antwoordt zij: "Mensen vroegen mij inderdaad wel of ik dat niet eng vond, maar dat was niet het geval. Ik ben zelf niet zo bang voor de dood. Mijn klasgenoten reageerden eerst ook zo, maar toen ik erover vertelde toonden ze, ja hoe zal ik het zeggen, een soort van respect en zeiden dat

Ondergoed strijken hoort er ook bij

ze het heel goed vonden dat ik het deed.

Ook mijn ouders vonden mijn keuze eerst wel wat bijzonder, maar het verbaasde hen niet."

Met het huishoudelijk aspect had onze 'hulp'vrijwilliger weinig moeite en in de keuken bleek ze haar mannetje te staan. Graag wilde zij een keer het avondeten klaarmaken. Zij overlegde met de gasten, noteerde hun wensen en stapte op haar fietsje om de boodschappen te gaan doen in de supermarkt. Geassisteerd door de reguliere vrijwilligers bereidde zij vervolgens de maaltijden en bracht ze zelf naar de gasten.

Voor Frederike staat het vast dat zij later ook vrijwilligerswerk gaat doen: "Ik vind het zo goed dat al die vrouwen en mannen hier wekelijks vier of acht uur van hun tijd aan de gasten van het hospice geven, maar je krijgt er veel voor terug terwijl het soms ook heel heftig is, hoor."

Wil de Looze

Even voorstellen

Mijn naam is Bert Lettinga. Ik ben gehuwd met Klaske Lettinga. Samen hebben we drie kinderen en vijf kleinkinderen, van wie een aantal in het buitenland woont.

Pensioen betekent voor mij niet stilzitten.

Wij zijn in 1983 in Wassenaar komen wonen in verband met mijn benoeming als directeur van de toenmalige AMRO Bank. Ik heb tot 1994 in Wassenaar gewerkt en heb in die periode veel contacten in Wassenaar gelegd. In de periode daarna heb ik verschillende staffuncties in Amsterdam vervuld. Inmiddels ben ik gepensioneerd. Pensioen betekent voor mij niet stilzitten. Ik adviseer nog een aantal

bedrijven en ben daarnaast veel op het water te vinden en wat minder vaak op de golfbaan.

In februari ben ik benaderd door het bestuur met de vraag of ik penningmeester van Hospice Wassenaar wilde worden. Mijn vrouw, die als wijkverpleegkundige in de Bollenstreek werkt, heeft het bestuur bij de oprichting van het hospice ondersteund bij de werving en selectie van de coördinatoren. Mede door haar werk was het hospice voor mij niet helemaal onbekend. Daarnaast hoor ik regelmatig zeer positieve verhalen over de wijze waarop gasten in het hospice worden begeleid in de laatste levensfase.

Omdat ik er van overtuigd ben dat het hospice in een duidelijke behoefte voorziet, wil ik hieraan graag een bijdrage leveren.

Medewerkers in de boot

Op de laatste dag van mei vond het jaarlijkse uitje voor de medewerkers van Hospice Wassenaar (vrijwilligers, verpleegkundigen, coördinatoren en bestuur) plaats.

Deze keer met een bus uit Wassenaar en Voorschoten naar De Zijlstream, een brasserie in een voormalige Leiderdorpse Meelfabriek. Na een ontvangstborrel wachtten drie, voor het terras afgemeerde open sloepen met de veelzeggende namen Nondeju, Sodeju en De Koekeroe, om het gezelschap de Leidse wateren te laten verkennen.

De weergoden hadden kennelijk eensgezind besloten dat ze hospicemensen niet in kou en regen konden laten zitten, dus zij hebben gezorgd voor een stralende zon. De enige zon van die week overigens!

Bij terugkomst in Leiderdorp koelde het al aardig af op het water en was het binnen goed toeven aan de gereedstaande gedekte tafels. Met een Italiaanse maaltijd werd de middag besloten. Nog even een groepsfoto op de trap van De Zijlstream waarna de bus weer richting Voorschoten en Wassenaar kon vertrekken.

Dit jaarlijkse uitstapje was mede mogelijk door de gulle giften van onze gasten en hun families in onze "Roze olifant", de personeelspot van het hospice.

Lachende gezichten na wederom een geslaagd vrijwilligersuitje

Thema-avond spirituele zorg

Het hospice wil de beste zorg verlenen aan zijn gasten en daarbij hoort sinds kort ook: de beste spirituele zorg. Maar wat bedoelen we daar eigenlijk mee? In april jl. verzorgde Jacqueline Weeda, onze geestelijk verzorger, een avond over spiritualiteit in het hospice.

Met behulp van een powerpointpresentatie legt Jacqueline uit hoe professionals zich bezig houden met spiritualiteit in de palliatieve zorg. Daarbij draait het om het vinden of vergroten van innerlijke ruimte. Innerlijke ruimte zit diep van binnen. In deze ruimte bewaren we de betekenis van de dingen die we meemaken; zowel van de mooie als van de moeilijke ervaringen. Als het leven moeilijk wordt, kunnen allerlei vragen door dat innerlijk gaan spoken. Bijvoorbeeld: Waarom ik? Waarom dit? Hoe moet het nu verder? Wat heb ik betekend? Wat staat me te wachten? Hoe ga ik afscheid nemen?

De innerlijke ruimte kunnen we zien als een soort diamant met vijf kanten. Elke kant belicht een ander stukje waarmee mensen te maken krijgen als zij aan het laatste stukje van hun levensweg toe zijn. Elke kant die we belichten, is feitelijk een spectrum waarin we twee uitersten ontmoeten. Een goed voorbeeld hiervan is het spectrum doen/laten. Wat wil iemand nog doen, aan het einde van het leven? Wat wil iemand niet meer? Wat moeten wij (niet meer) doen? Zulke vragen brengen ons in contact met iemands innerlijke ruimte. Het (her) vinden van wat innerlijke ruimte om ook de moeilijke tijd tot een goed einde te brengen, is feitelijk de opdracht van de spirituele zorg binnen het hospice. Soms is het in de innerlijke ruimte een grote rommel, omdat er lang niet is opgeruimd. Dan kan een goed gesprek veel opklaren en ordenen.

Vaker nog vinden mensen het lastig om erover te praten. Het vinden van de goede woorden kan moeilijk zijn en ook kunnen er vervelende gevoelens als schuld en schaamte optreden.

Dan is er veel van onze liefdevolle, zorgzame, vriendelijke en niet oordelende zorg nodig om iemand zonder woorden uit te nodigen om alsnog iets te delen. Dat is geen must: sommige gasten blijven het moeilijk vinden om juist die diepste betekenislaag aan te raken in zichzelf. Daar zullen we respectvol mee om moeten gaan.

Aan het einde van de avond is de conclusie van Jacqueline: "Spiritualiteit heeft niets met zweverigheid te maken. Het is een manier van kijken en luisteren naar elkaar, in de wetenschap dat ieder mens zijn eigen kijk op het leven meebrengt naar ons hospice. Wanneer wij dat naast elkaar kunnen laten bestaan, bieden wij elkaar en de gasten een grote innerlijke rijkdom aan."

Jacqueline Weeda, geestelijk verzorger Hospice Wassenaar

De dood is een wachter

**Alles wat eens bestaat, zal eens vergaan.
Wat geboren wordt, moet sterven.
de dood is onze laatste tegenstander.**

**Als de dood ons beangstigt, kunnen we
risicoloos gaan leven.
Dat is ook een soort dood - een levende dood.**

**Oefenen in doodgaan
is oefenen in de kleine dood.
Leren leven met het verstrijken van de tijd,
met verlies en vergankelijkheid.**

**Dan wordt het bestaan niet méér dan wat het is,
maar blijkt het meer dan je dacht.
Dan kan tijd
eeuwigheid worden.**

Gulle Giften

De Ronde Tafel Wassenaar heeft in het voorjaar een actie gehouden voor ons hospice. De Ronde Tafel Wassenaar is een “vriendenclub” van mensen tussen de 30 en 45 jaar, die gezellig bij elkaar komen maar ook allerlei sponsoracties ondernemen, zoals de organisatie van de avondvierdaagse en de jaarlijkse houthakdag ten bate van de scouting. Dit jaar hadden de Tafelaars tijdens de feestmarkt op 30 april een stand in de Wassenaarse Langstraat.

Er werden dozen wijn aangeboden voor het goede doel maar ook hamburgers, bitterballen en drankjes. Mede dankzij giften in natura en tegen inkooprij geleverde goederen door de plaatselijke ondernemers kon een bedrag aan het hospice worden toegezegd van ca. € 2000.

Gefeliciteerd Stan

Stan Dessens heeft een onderscheiding in ontvangst mogen nemen: officier in de Orde van Oranje Nassau. Naast en na zijn werkzame leven heeft Stan zich met veel enthousiasme ingezet voor allerlei stichtingen in Voorschoten en elders in den lande. Bijna vanaf de start in 2005

is hij actief als vrijwilliger in Hospice Wassenaar en draagt daar wekelijks zijn steentje bij. Van harte gefeliciteerd Stan, namens alle vrijwilligers, de coördinatoren, verpleegkundigen en het bestuur.

Precies een maand later, op 30 mei, kreeg voorzitter Gabriele Lansbergen in ziekenhuis Bronovo door Mieke Langelaar een gift overhandigd van € 1328. Het Haagsche ziekenhuis stelde per medewerker en per kerstpakket een bedrag voor een goed doel ter beschikking.

Voor ons betekende dat de mogelijkheid tot aanschaf van een nieuwe sta-op-stoel. Ook de Stichting AmbulanceWens kreeg tegelijkertijd eenzelfde bedrag aangeboden. Een derde bijdrage van € 2000 ontvingen we van de Rotary Club Wassenaar Wetering. De leden maakten zich sterk om van Rotary Foundation een extra gift te verkrijgen na de fietstocht van vorig jaar mei van de gezamenlijke Rotary Clubs ten bate van Hospice Wassenaar. Van de Stichting Humor doet leven ontvingen we een “voorjaarsgroet” van € 2500. Al eerder had de Stichting Vrienden van Hospice Wassenaar een bedrag van ca. €11000 ontvangen van de Stichting Unie van Vrijwilligers van Voorschoten. Dit was een gedeelte van een bedrag dat overbleef bij het opheffen van de Stichting.

Mede dankzij deze en vele andere giften van donateurs en spontane gulle gevers kunnen wij ons mooie werk in het hospice blijven doen. Wij zijn hiervoor buitengewoon erkentelijk.